

אלו נערות פרק שלישי כתובות

לד.

עין משפט גר מצוה

לא א מיי נפייז מהל
שמיטה הליג ובהליז
עיי"ש בלח"מ ופייז הלי י
ופייז מהל גניבה הלי ח
סמג עשין סד ועל ולאין
קמט טוש"ע י"ד סימן טו
סעיף ט ופייז כח סעיף ח
וטור ח"מ סימן שנ:
לב ב מיי פ"א מהל
שמיטה הלי כח סמג
עשין סג טוש"ע י"ד סי'
יא סעיף ב:
לג ג ד מיי פ"ו מהל
שבת הלי כג סמג
לאון פה טוש"ע א"ח
סימן ש"ח סעיף א:
לד ה מיי פ"ו מהל סוגל
הלי ז טוש"ע ח"מ סי'
שפו סעי' ז:

מוסף רש"י

שחיטה שאינה ראוייה.
לזכירה לא שמה
שחיטה. וכל חיוב ואיסור
הבא על ידי שמיטה, אינו
חל עליה (מדוש"ן סח).
וביום הכפורים. מחייב
כרת (חולין יד.). המבשל
בשבת בשוגג יאכל.
הוא עלמנו ואף בשבת
(גיטין ג.) אפילו הוא עלמנו
ואפילו זו ציוס (בי"ק עא.
חולין טו.) ואין לר"ך
להמין עד הערב כבדי
שיש, דהא דלמתיך לערב
כבדי שיעשו לית ליה לרי"מ
אלא היכא דעבד ישראל
איסורא ויבמוד לזכרא
חיובה, ללא נמטייה הנאה
מאיסורא, אלב בשוגג לא
(חולין טט.) במידי.
לזכרא איסורא, לא יאכל.
זו ציוס עד שמתקן וכבדי
שיש, והוא הדין לאחרים
נמי דלסור למיטייה זו
ציוס, דעעמל משום ללא
נמטייה הנאה מאיסורא
הוא ופי שדי לאורמא כבדי
שיש, לא מטי לו הנאה
מיה, ואידי דתנא רישא
בדידיה דלשמיטין רבותא
להיתא, מני נמי סיפא
בדידיה (טט.) ובעיי"ז ב"ק
עא.) או: לא יאכל הוא
משום קנס אלב אחרים
אוכלין (חולין סט.) ר'
יהודה אומר בשוגג
יאכל. הוא עלמנו,
למוצאי שבת. לאחר
שמתקן כבדי שיש, אלב
בשבת לא, דקניס שוגג אלו
מוזי (גיטין ג.) וזו ציוס
לא הוא ולא אחרים (בי"ק
טט.) דלע"ז דבשוגג חיוב
סקילה ליכא, עבירה מיהא
זכירה ובעיק כבדי שיש,ו,
ללא נמטייה הנאה
מעבירה, ואידי דבדע
למטיי סיפא לא יאכל
עולמית בדידיה, אלב
לאחריה שרי, דלחוי דעבד
איסורא קנסוהו רבנן אלב
לחתיי לא, מנא נמי רישא
בדידיה (חולין טו.) במידי
לא יאכל. הוא, עולמית,
אלב אחרים אוכלים (בי"ק
עא.) ר' יוחנן הסנדלר
אומר בשוגג יאכל
למוצאי שבת לאחרים.
כבדי שיש,ו, כ"י יהודה
דמטי ליה עבירה אף
בשוגג, ועיפא מדרכי
יהודה דליו רבי יהודה
שרי ליה לאורמא אפילו
לדידיה, ללא קניס שוגג
אלו מוזי, ור' יוחנן קניס
לא קנסו, אלב כבדי שיש
ימיתו ללא נמטייה מעבירה
יאכל עולמית. לאו משום
קנסא הוא דהא אחרתי לא

רבי שמעון היא דאמר שחיטה שאינה ראוייה לא שמה שחיטה.
מינה דעד כאן לא פליגי רבנן התם גבי אותו ואת בנו אלא
דמפרש התם בחולין (דף פה.) טעמא דנין שחיטה משחיטה פירוש
משחטי חוץ ואין דנין שחיטה מטביחה אלב הכא גבי תשלומי ד' וה'
דכתיב טביחה אית לן למילף טביחה
מטביחה ולא שמה שחיטה ואור"י
דאיכא למימר דנין דבר הנאמר בסיני
מדבר הנאמר בסיני ואין דנין דבר
הנאמר בסיני מטבוח טבח והכן שלא
נאמר בסיני והתם נמי ה"מ למימר
הכי אלא דאית ליה שינויא אחרת
א"י ל' דלר"ך שינויא דהתם דנין
שחיטה משחיטה דאי הוה כתיב
טביחה גבי אותו ואת בנו הוה ילפינן
הכא והתם מטבוח טבח והכן טביחה
מטביחה אע"ג ללא נאמרה בסיני
דהוי דדמיי מדניף טביחה משחיטה
ללא דמי אע"ג דנאמרה בסיני אלב
השתא דכתיב שחיטה גבי אותו ואת
בנו דנין שחיטה משחיטה וילפינן נמי
השתא לטביחה דד' וה' ואיכא
ליכא למימר דנין טביחה דתשלומי ד'
וה' מטביחה ולמילף מהתם אשחיטה
לאותו ואת בנו דכיון דסקוליס הן
ואיכא למילף הכי ואיכא למילף הכי
אית לן למימר דנין דבר הנאמר
בסיני ממה שנאמר בסיני:

המבשר בשבת בשוגג יאכל

פ"י זו ציוס ואפילו
הוא כדמוכח בפ' כירה (שבת נה.) דבני
מרכי חייב זר אכל שכח קדירה על
גבי כירה וצלה בשבת כו' עד המבשל
בשבת כו' בשוגג יאכל ולאותו שבת
קא צעי התם אי אסיר גזרה שלא
יאמר שזכא אני במזיד לא יאכל פירוש
צין הוא צין אחרים זו ציוס אלב
במוצאי שבת לדידיה נמי שרי דהא
בפ' קמא דחולין (דף טו. טז.) אהיהא
מתני' דהשוחט בשבת וזיה"כ אע"פ
שמתחייב ננפשו שחיטתו כשרה
פריך ונוקמא במזיד ור' מאיר ומשני
לא סלקא דעתין דתני בשבת דומיא
דיה"כ מה ייה"כ לא שנה שוגג ול"ש
מוזי והשתא אי לאחרים שרי זו ציוס
לפרוך ממוזי גופיה מה ייה"כ לא
שנה לו ולא שנה לאחרים כו' ואי
לדידיה אסור אף למוצאי שבת הוה

ליה למימר שחיטתו כשרה קמיי ל"ש לו לא שנה לאחרים כדקאמר התם
על ר' יוחנן הסנדלר ועוד דא"כ היינו מוזי דר' יהודה כמו שאפרש
ומדאכטריך לרבי יהודה לאפוקי מוזי במילתיה משמע דפליג נמי
אמוזי: **בשוגג יאכל במוצאי שבת.** שוגג דר' יהודה הוי כמו
שפירשתי מוזי דר"מ דהא מוקי התם מתני' דהשוחט בשבת כותמיה:
במוזי לא יאכל עולמית. הוא אלב אחרים אוכלים דאי אחרים נמי
לא יאכלו עולמית היינו מוזי דרבי יוחנן הסנדלר כללא
דמילתא מוזי דרבי מאיר שוגג דרבי יהודה מוזי דרבי יהודה שוגג
דרבי יוחנן הסנדלר: **אמר קרא ר"בם.** וא"ת ולא לתבז לא
קדש ולא לכס ואנא ידענא דאסירי באפילה מלא תאכל כל תועבה
אמרי' בהדיא בפ' כל הבשר (חולין קטו. וס.) **מאי טעמא דרבנן דפמרי.** לא צעי למימר דלא דרשי או ותחת לרבות את השליח ללא ניחא ליה
למימר דפליגי בשליח: **כי קא פמרי רבנן אשארוא.** וא"ת אמאי אכטריך למתני כלל טבח בשבת דאפי' בשחיטה שאינה ראוייה מחייב ר"מ כ"ש
הא דשחיטה ראוייה היא ו"ל דזו אף זו קמיי: **כי ר"ן דרשחא בה פורתא אסרה ואידך בו.** וא"ת כל טבח נמי לאו דמריה קא טבח דמכיי שחט
פורתא קניא בשינוי אלב ע"כ צהכי חייב רחמנא והכא נמי לא שנה ואור"י דלא חשיב שינוי לקנותה בכך: **סבר ר"ה בר"ש דאמר דבר הגורם**
ל"במוזי בו. וא"ת ואמאי לא קאמר דר"מ לטעמיה דלחין דינא דגרמיי (בי"ק ק.) גבי מקדש תבואת חצירו או שוכף שטרות חצירו (שם טז.)
וכ"ש דמחייב דבדבר הגורם לממון כדאמר התם בהגזול (שם טז.) דלמא עד כאן לא קאמר ר"ש אלב דבדב שיעקרו ממון אלב שטר דאין
גופו ממון לא ו"ל דאיכא למימר נמי איפכא דעד כאן לא קאמר ר"מ אלב בשורף שטרות של חצירו או מקדש תבואת חצירו שחט הוא
ממון הראוי לכל העולם אלב שור הנסקל אין ראוי אלב ליה השומר שיפטור עלמנו וי"מ דמשום הכי קאמר ס"ל כ"ש משום דר"ש
קאמר דבר הגורם לממון הוי ממון לענין תשלומי ד' וה' דאהכי תני ליה במרובה (שם עא.) ואילו ר' מאיר לא חוינא דמחייב צדינא
דגרמי אלב קרן אלב לחייב לשלם על ידו תשלומי ד' וה' לא חוינא ועוד אומר ריב"ז דמשום דינא דגרמי לא מחייב אלב מדרבנן
כדמוכח בסוף הכונס (שם סג. ט):

ורבי

עבד איסורא, אלב מקראי לף לה ר' יוחנן (טט.) יכרל אפילו בשוגג. יאסר באפילה (בי"ק עא.) במידי אמרתי לך. קודש הוא, היכא דשיין דין מיהא, ולא בשוגג (טט.) כיון דשחט ביה פורתא איתחיי ליה. משום
זכתי מתיס, דק"ס יטנה לשחיטה מתחלה ועד סוף ומתחלה נאסרה משום זכתי מתיס, ולענין תשלומי ד' וטבחו טלו בעינן כדלמתיך לקמן, כי גמר ליה לאו דמריה קטבא, שכבר אבידה ממנו קודם שחיטה ונאסרה עליו
והוה ליה כמו שהשליח לאור קודם שחיטה, דמשלם קרן וכפל ומו לא (בי"ק עא.) באומר בגמר זבירה הוא עובדה. ע"ז הוא עובד בגמר זבירה ולא בתחילה (בי"ק עא.) שמסרו לשומר. שמסרו בעליו לשומר קודם
שהיו (טט.) החזירו שומר לבעליו מוחזר, ואומר לו הרי שגל לפניך, מנאלת שאפי"ש שטיי שזי כלום, גורם לממון הוא דכל זמן שהוא קיים שומר פוטר את עלמנו או וס יאכד יטל דמיו (טט.).

רבי שמעון צפרק מרובה וצכסי הדיס וצאזמו ואת בנו: הסינה
עבודה כוכבים. דזכתי מתים אסורים וכן שור הנסקל דמשנגמר דינו
אסור בהנאה כדלמתיך ב"ק (דף מא.) וצפסחים (דף כג.) ממשמע
שנאמר) סקול יסקל איני יודע שהוא נצילה ונצילה כו': **בשוגג יאכל.**
אפי' זו ציוס: **במוזי לא יאכל.** הוא
ר' יהודה אומר בשוגג יאכל. הוא
למוצאי שבת ולא זו ציוס דקניסין
שוגג אטו מוזי: **במוזי לא יאכל.** הוא
עולמית אלב אחרים: בדרכי יוחנן
הסנדלר גרסינן יאכל: **לאחרים.**
לישראל: **לא לו ולא לאחרים.** ישראל.
אלב מוכרו ונותנו לעובדי כוכבים:
מ"ט דר' יוחנן הסנדלר. דאמר מעשה
שבת אסורין באפילה: **יכול אפילו**
בשוגג. תאסר באפילה אס שגג
בציוסול שלא דעך שהוא שבת: **מהלליה**
וגו'. היכא דאיכא חיוב מיתה אסירי
באפילה כי קודש: **במוזי אמרתי.**
הוא אסור כקודש דהא גבי חיוב
מיתה כתיב ולא בשוגג: **מעשה שבת.**
במוזי אסורין מן התורה באפילה לר'
יוחנן הסנדלר: **מ"ט דרבנן.** דפליגי
דרכי מאיר ופמרי מקנס ארבעה
ומתשה הואיל וצבונת על ידי אחר
אוקימתא הא שחיטה ראוייה היא
מדאורייתא: **אשארוא.** אעבודת כוכבים
ואסור הנסקל: **כיון דשחט ציה פורתא**
איסור ליה. דאמר מר (חולין דף ג.)
היתה בהמת חצירו רבואה לפני
עבודת כוכבים כיון ששחט צה סימן
אחד אסרה: **לאו דמריה קא טבח.** דהא
איתסרע עליה וחויבא דתשלומי
ארבעה ומתשה טביחה כתיב צה
ועד גמר שחיטה לא מחייב ומקמי
דמטי גמר שחיטה איתסרע בהנאה
על צעליה ומהיהא שעתא אפסדה
מיינה דאי איתא לא הדרל צעניא
ולאו דמריה היא: **באומר גמר זבירה**
הוא עובדה. לעבודת כוכבים, אינו
עובד לעבודת כוכבים עד גמר זבירה:
פלוגתא דר' יעקב בצבא קמא: החזירו
שומר לבעליו מוחזר. דאמר ליה
תורא אשלמת לי תורא אשלמית לך:
כממון דמי. והאי נמי אע"ג ללא
זוי מדי גורם לממון הוא דכי לימא
צעי לשלומי ליה תורא מעליא: דר'

שמעון בצבא קמא צפרק מרובה ועד:] קדשים שחייב באחריותן משלם
ארבעה וחמשה משום דגורם לממון הוא ואע"ג דהקדש לאו ממון צעלים
הוא וצבא קמא לא שייך קנס דרעו כתיב: **רבה גרסינן צבולה.**
ותדע מדאמר לקמן [נה:] א"ל רב פפא לאציי לרבה דאמר חידוש הוא
כו' ואס איתא דרבה גרסינן הא רב פפא תלמידו של רבא היה
כדאמר לקמן [נה:] אמר ליה רב פפא לרבה הי מכה מאי שנה דשצקיה
לרבה ולא שילייה [לתרזי שמעתי]ן ושייליה לאציי [שמעתי]ן
דרבא] אלב רבה גרסינן ורב פפא לא היה צימיו ושייל לאציי
שהיה תלמידו של רבה: **רבה אמר לעולם טעונא צעלמו**
ור'
דכל שמענתי לך הרי הוא צבל תאכל ו"ל דאי מהתם ה"א צין שוגג צין מוזי להכי איצטריך למכתב הכא למסמכיה למחלליה לומר במוזי אמרתי
לך ולא בשוגג: **ה"א קדש ואין מעשיה קודש.** ואין להקשות ללא לכתוב לא היא ולא קדש דהוה אסורה באפילה מכל אשר תיעבתי לך והכי
אמרי' בהדיא בפ' כל הבשר (חולין קטו. וס.) **מאי טעמא דרבנן דפמרי.** לא צעי למימר דלא דרשי או ותחת לרבות את השליח ללא ניחא ליה
למימר דפליגי בשליח: **כי קא פמרי רבנן אשארוא.** וא"ת אמאי אכטריך למתני כלל טבח בשבת דאפי' בשחיטה שאינה ראוייה מחייב ר"מ כ"ש
הא דשחיטה ראוייה היא ו"ל דזו אף זו קמיי: **כי ר"ן דרשחא בה פורתא אסרה ואידך בו.** וא"ת כל טבח נמי לאו דמריה קא טבח דמכיי שחט
פורתא קניא בשינוי אלב ע"כ צהכי חייב רחמנא והכא נמי לא שנה ואור"י דלא חשיב שינוי לקנותה בכך: **סבר ר"ה בר"ש דאמר דבר הגורם**
ל"במוזי בו. וא"ת ואמאי לא קאמר דר"מ לטעמיה דלחין דינא דגרמיי (בי"ק ק.) גבי מקדש תבואת חצירו או שוכף שטרות חצירו (שם טז.)
וכ"ש דמחייב דבדבר הגורם לממון כדאמר התם בהגזול (שם טז.) דלמא עד כאן לא קאמר ר"ש אלב דבדב שיעקרו ממון אלב שטר דאין
גופו ממון לא ו"ל דאיכא למימר נמי איפכא דעד כאן לא קאמר ר"מ אלב בשורף שטרות של חצירו או מקדש תבואת חצירו שחט הוא
ממון הראוי לכל העולם אלב שור הנסקל אין ראוי אלב ליה השומר שיפטור עלמנו וי"מ דמשום הכי קאמר ס"ל כ"ש משום דר"ש
קאמר דבר הגורם לממון הוי ממון לענין תשלומי ד' וה' דאהכי תני ליה במרובה (שם עא.) ואילו ר' מאיר לא חוינא דמחייב צדינא
דגרמי אלב קרן אלב לחייב לשלם על ידו תשלומי ד' וה' לא חוינא ועוד אומר ריב"ז דמשום דינא דגרמי לא מחייב אלב מדרבנן
כדמוכח בסוף הכונס (שם סג. ט):

עבד איסורא, אלב מקראי לף לה ר' יוחנן (טט.) יכרל אפילו בשוגג. יאסר באפילה (בי"ק עא.) במידי אמרתי לך. קודש הוא, היכא דשיין דין מיהא, ולא בשוגג (טט.) כיון דשחט ביה פורתא איתחיי ליה. משום
זכתי מתיס, דק"ס יטנה לשחיטה מתחלה ועד סוף ומתחלה נאסרה משום זכתי מתיס, ולענין תשלומי ד' וטבחו טלו בעינן כדלמתיך לקמן, כי גמר ליה לאו דמריה קטבא, שכבר אבידה ממנו קודם שחיטה ונאסרה עליו
והוה ליה כמו שהשליח לאור קודם שחיטה, דמשלם קרן וכפל ומו לא (בי"ק עא.) באומר בגמר זבירה הוא עובדה. ע"ז הוא עובד בגמר זבירה ולא בתחילה (בי"ק עא.) שמסרו לשומר. שמסרו בעליו לשומר קודם
שהיו (טט.) החזירו שומר לבעליו מוחזר, ואומר לו הרי שגל לפניך, מנאלת שאפי"ש שטיי שזי כלום, גורם לממון הוא דכל זמן שהוא קיים שומר פוטר את עלמנו או וס יאכד יטל דמיו (טט.).

עבד איסורא, אלב מקראי לף לה ר' יוחנן (טט.) יכרל אפילו בשוגג. יאסר באפילה (בי"ק עא.) במידי אמרתי לך. קודש הוא, היכא דשיין דין מיהא, ולא בשוגג (טט.) כיון דשחט ביה פורתא איתחיי ליה. משום
זכתי מתיס, דק"ס יטנה לשחיטה מתחלה ועד סוף ומתחלה נאסרה משום זכתי מתיס, ולענין תשלומי ד' וטבחו טלו בעינן כדלמתיך לקמן, כי גמר ליה לאו דמריה קטבא, שכבר אבידה ממנו קודם שחיטה ונאסרה עליו
והוה ליה כמו שהשליח לאור קודם שחיטה, דמשלם קרן וכפל ומו לא (בי"ק עא.) באומר בגמר זבירה הוא עובדה. ע"ז הוא עובד בגמר זבירה ולא בתחילה (בי"ק עא.) שמסרו לשומר. שמסרו בעליו לשומר קודם
שהיו (טט.) החזירו שומר לבעליו מוחזר, ואומר לו הרי שגל לפניך, מנאלת שאפי"ש שטיי שזי כלום, גורם לממון הוא דכל זמן שהוא קיים שומר פוטר את עלמנו או וס יאכד יטל דמיו (טט.).

עבד איסורא, אלב מקראי לף לה ר' יוחנן (טט.) יכרל אפילו בשוגג. יאסר באפילה (בי"ק עא.) במידי אמרתי לך. קודש הוא, היכא דשיין דין מיהא, ולא בשוגג (טט.) כיון דשחט ביה פורתא איתחיי ליה. משום
זכתי מתיס, דק"ס יטנה לשחיטה מתחלה ועד סוף ומתחלה נאסרה משום זכתי מתיס, ולענין תשלומי ד' וטבחו טלו בעינן כדלמתיך לקמן, כי גמר ליה לאו דמריה קטבא, שכבר אבידה ממנו קודם שחיטה ונאסרה עליו
והוה ליה כמו שהשליח לאור קודם שחיטה, דמשלם קרן וכפל ומו לא (בי"ק עא.) באומר בגמר זבירה הוא עובדה. ע"ז הוא עובד בגמר זבירה ולא בתחילה (בי"ק עא.) שמסרו לשומר. שמסרו בעליו לשומר קודם
שהיו (טט.) החזירו שומר לבעליו מוחזר, ואומר לו הרי שגל לפניך, מנאלת שאפי"ש שטיי שזי כלום, גורם לממון הוא דכל זמן שהוא קיים שומר פוטר את עלמנו או וס יאכד יטל דמיו (טט.).

עבד איסורא, אלב מקראי לף לה ר' יוחנן (טט.) יכרל אפילו בשוגג. יאסר באפילה (בי"ק עא.) במידי אמרתי לך. קודש הוא, היכא דשיין דין מיהא, ולא בשוגג (טט.) כיון דשחט ביה פורתא איתחיי ליה. משום
זכתי מתיס, דק"ס יטנה לשחיטה מתחלה ועד סוף ומתחלה נאסרה משום זכתי מתיס, ולענין תשלומי ד' וטבחו טלו בעינן כדלמתיך לקמן, כי גמר ליה לאו דמריה קטבא, שכבר אבידה ממנו קודם שחיטה ונאסרה עליו
והוה ליה כמו שהשליח לאור קודם שחיטה, דמשלם קרן וכפל ומו לא (בי"ק עא.) באומר בגמר זבירה הוא עובדה. ע"ז הוא עובד בגמר זבירה ולא בתחילה (בי"ק עא.) שמסרו לשומר. שמסרו בעליו לשומר קודם
שהיו (טט.) החזירו שומר לבעליו מוחזר, ואומר לו הרי שגל לפניך, מנאלת שאפי"ש שטיי שזי כלום, גורם לממון הוא דכל זמן שהוא קיים שומר פוטר את עלמנו או וס יאכד יטל דמיו (טט.).

עבד איסורא, אלב מקראי לף לה ר' יוחנן (טט.) יכרל אפילו בשוגג. יאסר באפילה (בי"ק עא.) במידי אמרתי לך. קודש הוא, היכא דשיין דין מיהא, ולא בשוגג (טט.) כיון דשחט ביה פורתא איתחיי ליה. משום
זכתי מתיס, דק"ס יטנה לשחיטה מתחלה ועד סוף ומתחלה נאסרה משום זכתי מתיס, ולענין תשלומי ד' וטבחו טלו בעינן כדלמתיך לקמן, כי גמר ליה לאו דמריה קטבא, שכבר אבידה ממנו קודם שחיטה ונאסרה עליו
והוה ליה כמו שהשליח לאור קודם שחיטה, דמשלם קרן וכפל ומו לא (בי"ק עא.) באומר בגמר זבירה הוא עובדה. ע"ז הוא עובד בגמר זבירה ולא בתחילה (בי"ק עא.) שמסרו לשומר. שמסרו בעליו לשומר קודם
שהיו (טט.) החזירו שומר לבעליו מוחזר, ואומר לו הרי שגל לפניך, מנאלת שאפי"ש שטיי שזי כלום, גורם לממון הוא דכל זמן שהוא קיים שומר פוטר את עלמנו או וס יאכד יטל דמיו (טט.).

עבד איסורא, אלב מקראי לף לה ר' יוחנן (טט.) יכרל אפילו בשוגג. יאסר באפילה (בי"ק עא.) במידי אמרתי לך. קודש הוא, היכא דשיין דין מיהא, ולא בשוגג (טט.) כיון דשחט ביה פורתא איתחיי ליה. משום
זכתי מתיס, דק"ס יטנה לשחיטה מתחלה ועד סוף ומתחלה נאסרה משום זכתי מתיס, ולענין תשלומי ד' וטבחו טלו בעינן כדלמתיך לקמן, כי גמר ליה לאו דמריה קטבא, שכבר אבידה ממנו קודם שחיטה ונאסרה עליו
והוה ליה כמו שהשליח לאור קודם שחיטה, דמשלם קרן וכפל ומו לא (בי"ק עא.) באומר בגמר זבירה הוא עובדה. ע"ז הוא עובד בגמר זבירה ולא בתחילה (בי"ק עא.) שמסרו לשומר. שמסרו בעליו לשומר קודם
שהיו (טט.) החזירו שומר לבעליו מוחזר, ואומר לו הרי שגל לפניך, מנאלת שאפי"ש שטיי שזי כלום, גורם לממון הוא דכל זמן שהוא קיים שומר פוטר את עלמנו או וס יאכד יטל דמיו (טט.).

(א) קדושין ט. [בי"ק
עא. חולין פ. פא.
פה:] (ג) חולין יד. בי"ק
עא. (א) משום פלוגתא
דר"י ור"י הסנדלר דליתא
דמשה שפיר גרסי' דמתיא,
(ד) בי"ק עא. חולין טו. גיטין
נג. צ"ה ז': תרומות פ"ב
מ"ג שבת לא. ומוספתא
דשבת פ"ג, (ה) חולין
ע"א. (ו) ופסין אפי'
למדי יטנה לשחיטה מתחלה
ועד סוף כדלמתיך במרובה
וטבחו טלו בעינן ע"ז
ועמנו כולו בעינן ע"ז
ועמנו כולו בעינן. מ"י
ע"ג, (ז) בי"ק עא. ע"ז
לד. חולין מ"ג, (ח) בי"ק
ע"א. (ט) חולין פ. פא.
פה:] (י) משום כ"א,
(יא) נאמנו כ"א, (יב) וישיע
מוס' בי"ק ע"א: ד"ה איסורא
מוס' חולין פה. ד"ה דנין,
(טג) וע' מוס' בי"ק ג"ד. ד"ה
תמור ע"ד שם ע"א: ד"ה
ובג"ן.

תורה אור השלם

1. ושמרתם את השבת
כי קדש הוא לכם
מקולליה מות יומת כי
כל העשה בה מלאכה
ונברחה דגפש יהווא
מקרב עמיה:
שמות לא יד

לח א מיי פ"ט מה' גנבה
הל' יג סנה' לאוין קס:
לו ב מיי פ"ג סס הל' ד
סנה' שם:
לו ג ד מיי פ"א מה' הל'
שאלה הל' ד סנה' עשין
נג טוש"ע ח"מ סתמן שם
סעף ד:
לח ה מיי סס ה' ה' וסנה'
שם טוש"ע סס ה' שם
סעף ג:
לח ו ז מיי טוש"ע סס
סעף ד:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה מנה וכו' והכי
אמר' בהאומנין דף פא
ע"א:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

[א] גמ' משלמין דמי כשר
בזול. ע"י כשי' ד"ה דמי כשר
וכי' והכשי' כ"ג דף קטו
ע"כ כד"ה ושמין להס וכו':

תוספות ר"ד

אמר רבא הניח להן אביהם
פרה שאולה משתמשין בה
כל ימי שאלה. מתה אין
חייבים באונסה פי' שלא
שאלו הן ולא בקלו עליון
אונסי. כסבורין של אביהן
היא טבחה ואכלו משלמין
דמי בשר בזול. פי' כל זמן
בארבע נזקא והעור יחידוהו
לבעלים. ואם הניח להן
אביהן אחריות נכסים. פי'
קרקעות חייבים לשלם משום
דאשתעבדו כפייה. פי' נכסי
דאבותון מחיים משעת
שאלה:

ב' אחת רב דמי אמר חייבי
מיתות שוגגין וד"א. פי' ממון
או חייבי מלקיות שוגגין וד"א
ר"י אמר חייבי בתשלומין
ור"ל אמר פטור ר"י אמר
חייב דהא לא התיר ביה פי'
ואי אחת מחיובי אלא משום
רשעה א' בממון ור"ל אמר
פטור (ל) כי אתרו ב"י נמי
פטור פי' הואיל ואיכא צד
מלקות:

(א) ז"ל כיון דלילו אמרו ביה
פטור כי לא אמרו ביה נמי פטור
פי' וכו'.

מוסף רש"י

הדידוש הוא שחידשה
תורה בקנס. ככל משלומי
קנס שאינו דין אלא גזרת
מלך בעלמא (דקדוקי חכ.).
דמתחלתו ז' עש"ג דשעשה דמתחייב עדיין
התראתו. שאין לך תיקון המהרה
אחרת אלא הורגו מיד, דכיון
דטרח ומסר נפשיה לחתור,
לדעתה דהכי אתה דאי קאי
לאפאי קטילנה ליה ואמרה
מורה כיון דדורף הוא אין
לך תיקון המהרה אלא מצילין אותו
בנפש (נדהדרין עב.). היתה
פרה גנובה לו. כלומר גנב
פרה שערב שנת, וטבחה
בשבת חייב. אף שתשלומין
ארבעה וחמשה, שהרי מתחייב
בכסף קודם שיבא לידי איסור
חייב דבר אחר, כגון מלקות
אז עליה עד שנת, לא
פטרינה ליה מקנסא משום
חייב דבר אחר, כלומר כאלו
נעבות (לעיל) קנס חידוש הוא
שחידשה תורה הלכך אע"ג
דמיקטיל משלם (ב"ק ק"ב).
היתה פרה שאולה לו
וטבחה בשבת פטור. מן
הכל, דלא אמרינן משעת
שאלה מחייב ליה אקרנה

ורבי מאיר לוקה ומשלם אית ליה מת ומשלם בית ליה ושאינו
משמע דרבי מאיר אית ליה לוקה ומשלם אף בזמון שאינו
קנס וכן משמע בהשוכר את הפועלים (ב"מ 65). שהצאתי לעיל ומימה
דבפ"ק דמכות (ד' ד'): קאמר עולא טעמא דרבי מאיר דלאמר עדים
וזמנין לוקין ומשלמין משום דגמר
ממוציא שם רע ופריך מה למוציא שם
רע שכן קנס סבר לה כר' עקיבא
דלאמר עדים וזמנין קנס הוא משמע
דזמנון אינו לוקה ומשלם ויש לומר
דוקאי אי עדים וזמנין היו ממונה לא
הוה גמר ממוציא ש"ר שכן הוא קנס
אלא הוה דרשינן מכדי רשעמו שאינו
לוקה ומשלם אלא השמא דסבר עדים
וזמנין קנסא וגמר ממוציא שם רע
דלוקין ומשלמין ע"כ מוקי כדי רשעמו
במיתה ומלקות כיון דכדי רשעמו לא
הוי במלקות וממון מהשמא ככל דוכתא
לוקה ומשלם דמהיכא מנעיש שלם
ילקא וישלם: **דאמר** רבה היה
גדי גנוב לו. אליבא דרבי מאיר
קאמר ולא משום דסבר הכי:
משום דאיסורו איסור עולם בו'.
שאם חלל שנת לאחור
השנת יעידו עליו ויהרגוהו אכל
מחמת יעדו"פ שמתחייב בנפשו
בצדו בזמנת מ"מ אחר שלא תו
לא הוי בר קטלא ולא הוי דומיא דאס'
ייהא חסון:

אבל שבת דבעי התראה אימא

לא. מינה דעיקר קיס ליה
בדרכה מיניה בריכה כמדי דבעינן
התראה ועוד דשנת ומחמת תרומיה
תנניה דבפרק המניח (ב"ק דף לז):
תנן והוא שהדליק את הגדיש בשבת
פטור מפני שגידון בנפשו ומחמת
נמי תנינא בפרק זן סורר (פסחדיין
עב). היה צא בזמנתו ושיציר את
הדשח אס' לו דמיס פטור ונראה
דהכא עביד נריכותא אמאי דקנס
מיקטיל ומשלם וה"ק משום דחמיר
איסוריה והוה אמנינא דהתם דוקא
הוא דלחייב קנס עס המיתה וכה"ג
עביד נריכותא לקמן (דף לו). גבי
לא יהיה חסון וכדי רשעמו למשום
דחמור הוי אמרינן ללעביד ביה
מתני אכל קשה לנחאי דפרישית
דרכה אליבא דרבי מאיר קאמר אס'
כן היכי קאמר אכל שנת דבעיא
התראה אימנא לא מיקטיל ומשלם
והא עיקר מילתיה דרבי מאיר גבי
שבת תנינא לעיל ומצינן למימר דרכה
אשמעינן דשייך קיס ליה בדרכה
מיניה אע"ג דבשעה דמתחייב עדיין
הממון בעין לא הוה לן למימר קיס
ל' בדרכה מיניה כדאמר רבה גופיה
בפרק זן סורר (פסחדיין עב. ושם)
אמר ל' רבה מסתברא מילתיה
דרב כששיציר דליתנהו אכל

נעל דליתנהו לא אפ"ה כיון דטבח אחרי כן מיפטר על הגנבה והאם
דפטור אגנבה אף על גב דבזמנתה שעה הוי בעין עביד נריכותא:
מתה אין חייבין באונסין. אכל בגנבה ואצדה נראה לר"י שהן
חייבין דהואיל ונהנין דמשתמשין בה והכי (ה) אמר בהשאל
(ב"מ לו. ושם): **אבל** ארישא לא וחיינו דרב פפא. דלא אמרינן
משעת שאלה חייב צאונסין ואי' אס' כן בסיפא נמי בשטבחה
אמאי משלמין כשהניח להן אציהן אחריות נכסים הא לא נחמייב
בהן האב וי"ל דהתם פשע בה האב שהיה לו לומר לבני שאינה שלו
הלכך מחיים פשע בה ונחמייב בה בצאתה שעה ונשתעבדו נכסיו:
מאי

יוחנן. דמוקי מתניתין בשלל התרו זו: לא אמר כריש לקיש. דאוקמייה כר' מאיר: כי לא אפרו ביה נמי פטור. והואיל ואיכא זד מלקות: **שוגגין**. שלא התרו בהן: ודבר אחר. ממון. ואכולה מילתא קאי כלומר חייב מיתות שוגגין וממון או חייב מלקות שוגגין וממון: ר' יוחנן אומר חייב. בתשלומין: דהא לא אפרו ביה. ואין אתה מחייבו אלא משום רשעה אחת דממון: כי לא אפרו ביה נמי פטור. ולקמן (נה). יליף טעמא:

ור' מאיר. בעלמא בתשלומי ממון לית ליה מת ומשלם והכא תשלומי
ארבעה וחמשה קנס הם וכל משפט קנס חידוש הוא הלכך אע"ג
דמיקטיל נמי לא מיפטר מיניה ולקמן (נה): פריך לרבה אליבא דרבי מאיר
קאיא בתו דמתניתין נמי קנס הוא וקא פטר ליה אצמו: היה גדי גנוב
לו. גנב גדי בחול ומחייב הקרן וטבחו
בשבת דלא אחי עליה חויבא דממון
באיסור שבת אלא חייב קנס: חייב.
ד' וה' דקנס חידוש הוא ורבה סבירא
ליה כרבי מאיר: גנב וטבח בשבת.
דחייב ממון דקין אצמו עליה באיסור
שבת: פטור. דקיימא לן אין מת
ומשלם וכיון דלא קין לא מחייב קנס
נמי לא משלם דתשלומי ד' וה' אמר
רחמנא ולא תשלומי שלשה וארבעה
ולא סבירא לן כרבי נתן דלאמר (שבת
דף זד.) חי נושא את עצמו אי נמי
דכפות: שאם אין גניבה. כלומר שמאכור
שפטור על הקרן משום מיתה: אין
טביחה ואין מכירה. אינו מחויב קנס
כדפירשתי דתשלומי ארבעה וחמשה
כמדיט) ולא תשלומי שלשה וארבעה:
מחמרה. שחמרה בית והואיל:
וטבחו במחמרה. עממה דהיא
שעתא צר קטלא הוא אי הוה
אשכחיה בעל הבית כדמדיט (שמות
כג) אין לו דמים: **משום דאסוריה**
איסור עולם. כל זמן שיעידו עליו
שחילל שבת ימיתוהו בית דין הלכך
חמירא מיתה דילה לפטור מממון:
דאיסור שעה. אי לא משכח ליה
היה שעתא תו לא מיקטיל: **היפה**
פרה שאולה לו **וטבחה בשבת פטור**.
דהיה שעתא דקא טבח לה גזיל לא
ממרה ומיתה וממון צאין כאלה. ולא
גרסינן שאם אין גניבה אין טביחה
ואין מכירה דגבי שאל לא שייך לא
כפל ולא ארבעה וחמשה שהרי חייב
בקרן לעולם אפילו טוען טענת גנב
ואין קנס אלא או בגנב או בשומר
חנם הפטור עצמו טענת גנב
שומר נגנבה: **פרה שאם לאשמעינן**.
במיתה מה למדנו ממנה שלא למדנו
מגדי דקאמר רבה: **שאולה אסא**
לאשמעינן. דטובחה בשבת פטור:
ס"ד אמנינא הואיל ואמר רב פפא.
בהשוכר את הפועלים: **הכא נמי**.
נימא משעת שאלה רמיא עליה חייב
קרן וכי טבחה בשבת ליחייב: **קמ"ל**.
כיון דכל כמה דליתא הדרה בשאלה
היה שעתא דקא טבח לה קא גזיל
לה: כל ימי שאלתה. כל ימי משך
הזמן ששאלה אציהן מן הבעלים:
אין חייבין צאונסה. דליתיהו לאו
שואלין ניניהו עלה: **דמי כשר בזול**.
כל זוחא חשבינן בצרבעה נקי הכי
אמרינן צפרק מי שמת (ב"ב קמו):
והעור יחזירו ונכסיהם לבעלים: **אחריות**
נכסים. קרקעות: **איכא דמסני**

מאי
ארישא. להאי הניח להן אציהן
דחייבין צאונסין דאשתעבדו נכסים
שאלה: כ"ש אסיפא. כשטבחה
לעיל היה שעתא דמטו לה אונסין
הוא דלתי חויבא עליה ולא
משעת שאלה: ואיכא דמסני לה
אסיפא. היכא דטבחה אס הניח
להן אציהן אחריות נכסים
משלמין תשלומי מעליא ולא בול
דאיבעי להו למדיק: אכל ארישא.
אס מתה לא מחייבי לשלומי ולא
אמרינן אשתעבדו נכסי דצאונסה
משעת שאלה: **והיינו דרב פפא**.
דלאמר לעיל לא אמרינן משעת
שאלה רמו עליה תשלומין אלא
משעת אונסין ואיך והיה שעתא
למיה לשאל דליחייב: **בעלמא רבי**

מאי
ארישא. להאי הניח להן אציהן
דחייבין צאונסין דאשתעבדו נכסים
שאלה: כ"ש אסיפא. כשטבחה
לעיל היה שעתא דמטו לה אונסין
הוא דלתי חויבא עליה ולא
משעת שאלה: ואיכא דמסני לה
אסיפא. היכא דטבחה אס הניח
להן אציהן אחריות נכסים
משלמין תשלומי מעליא ולא בול
דאיבעי להו למדיק: אכל ארישא.
אס מתה לא מחייבי לשלומי ולא
אמרינן אשתעבדו נכסי דצאונסה
משעת שאלה: **והיינו דרב פפא**.
דלאמר לעיל לא אמרינן משעת
שאלה רמו עליה תשלומין אלא
משעת אונסין ואיך והיה שעתא
למיה לשאל דליחייב: **בעלמא רבי**

(א) לעיל לג: וש"נ,
(ב) פסחדיין ע"ג: (א) ב"ק
ק"ב, (ד) ב"מ לא, (ה) ב"ק
ק"ב, (ו) ב"ק סס ז, ב"מ מז:
ב"ב קמו: (י) חולין פא:
(ח) ב"מ ז: (ט) שמיט לא,
(י) ב"מ לא, (כ) דף ג. ד"ה
ועולא, (ל) פסחדיין סס
אחת דלא,

תורה אור השלם

1. וכי יצאו אגשיש ונגפו
אשה קרה ויצאו לקדיה
ולא יהיה אסון עגוש יעגוש
באשר יגשת עקלי בעל
האשה ונתן בפללים:
שמות כא כב

מוסף רש"י

וקמה בנשומיה אפילו למלך
המות, אלא בשעת טביחה
הוא דגוליה ואיסור שנת
וגניבה כאלו כאלה ופטור מן
הקרן משום דקא ליה בדרכה
מיניה, וקנסא ליכא דהא אין
כפל ולא ארבעה וחמשה אלא
גנב עצמו שגנב מביט בעלים,
או בשומר חנם הנה לפטור
עצמו בטענת גניבה, אכל
שאלו ונשא שכר וזכר שאין
ימלין להפטר בטענת גנב אין
בהן כפל דלאמר כמיה
דומיה לא אס אמרת בשומר
חנם שכן משלם תשלומי כפל
חמירא כשיש פי' (שם וע"ש
בשטע שריג שאם אין גניבה
אין טביחה ואין מכירה). מתה
אין חייבין באונסה. דלא
קבילו עלייהו נטרותא (ב"ב
ק"ב). דמי בשר בזול. כל
זוחא שחינהו כאלה דקין, וכן
כל היכא דמי בזול, בפרק מי
שמת (ב"ב קמו) הייט עמי
לשלי דמים, וטילו דמים לא
שאלו דמי הו דיעב דבשו
שומי לא הו אכלי כשרא,
והעור יחזירו נכסיהם שהא
(ב"ב ק"ב. ובע"ז שם כ. ובי"ח
ע"ב). איכא דמתני לה.
נכסיה הניח להן אציהן אחריות
נכסים חייבין ארישא.
דאמר מתה אין חייבין
צאונסה, ואס הניח להן אציהן
קרקעות חייבין לשלם,
דאשתעבדו נכסים מחיים
דצאונסין דקסבר רבא חייב
אונסיה משעת שאלה מוטל
על השואל, ופליגא דרב פפא
דלאמר לא רמי חייב אונסיה
שואל עד שעה שחיאס
(שם). ואיכא דמתני לה
אסיפא. עבחה ואכלנה
משלמים דמי כשר בזול, ואס
הניח להן אציהן קרקע
משלמין פרעון שלם, והוה
אציהו במקום אציהן, והואיל
אין אכלנה משלמין (שם).
דמתה ארישא.
דרכה, לא. דלא אמרינן
דאשתעבדו נכסים דלא רמו
חייב אונסין על השואל עד
שעת אונסין והכא כי דאשתעבד
למיה לשואל והכי לא קבול
עלייהו מיד (שם). חייבי
מיתות שוגגין וחייבי
מלקות שוגגין ודבר
אחר. אמרינן שוגגין ודבר אחר, עבר
עבירה בלא המהרה, דהיינו
שוגג, ויש בו דין מיתה אס
הוי ממירי בו, ויש בה עוד
חייב דבר אחר, כגון מלקות
שחייבו בו למלקות, או יש בה
חייב ממון, ר' יוחנן אמר
חייב. אלאו דבר אחר ששם
המיתה, הואיל ואינו נהרג,
וכן חייבי מלקות שוגגין ודבר
אחר, שעבר עבירה שיש בה
מלקות וממון, כגון אכל
משש עמי של חבירו בגזולין,
או נבלה וטרפה של חבירו ולא
המרו בו למלקות (וה"ו פ"א).

מאי